

ANY I

Llagostera, 24 de Juliol de 1910

Núm. 4

Avant sempre

El passat diumenge tingué lloch en el Saló del Teatre una Vetllada ó festa escolar, celebrada per los alumnes d'abdos sexes que concorren á les escoles que ab tant acert sosté la Societat cooperativa d'aquesta vila.

Plena estava la sala de gom á gom.

¡Quin goig feya tot alló!

Al sentir als infantóns ab els seus cants ritmichs, les endiumenjades nenes ab sos senzills versos y tots ab ses cançons escolárs, un ambient de poesia omplenaba 'llocal, y ens hi complavía estar entre 'ls nois.

¡Quína satisfacció més confortable 's notaba 'n la cara dels pares al veure 'ls fills com desgranaven llurs coneixeménts!

¡Qué clara 's notava la forma moderna!

Aquesta orientació envérs la ensenyansa 'n que 'l noi fá del estudi cosa agradosa y simpática, suprimir l'antigua férola que feya de l'escola centre de suplici, es l'ensenyansa qu' al poble convé y si hi há constancia 'n seguir pera aquest camí, dintre poch temps veurem un cambi radical en nosires costúms y fruhirem d'un' auba de pau y tranquil·litat en aquest camp de lluites y odís, aohnt la massa ignorant es sempre esclaua de las concupicencies del *vici*....

¡Que coses pasaban per ma pensa 'l desenvol·lar-se á poch á poch 'l *Programa* anunciat.

En quina convicció 's parlaba de Gramática 'n aquella *Assamblea* infantil,

y en la Geografía, quina precisió y coneixement al descriure las 49 provincias espanyoles.

Igual qu' en l' éxamen d' Algebra per una secció de nois, y aquellas claras y concisas. *considera racions sobre la dona.*

Tot, tot em feya pensar en la generació vinenta, com una esperansa falaguera que 'ns ha de dar coratge pera treballar per los que 'ls qu' avui son nens gandeixin del coneixeménts necessaris pera que 'l dia de demá siguin ciutadáns lliures y conciénts dels séus actes.

Desde las columnes de nostre periódich, CHANTECLER aimant sempre de la cultura vos remercia y dona la més coral enhorabona al simpátich profesor Sr. Garanger, que denota una paciencia y un coneixement intelectual superior á lo que fins avui estabem acostumáts y á la jova y amable profesora Srta. Carmen sabés que 'l carinyo que llurs deixebles li profesan es el millor elogi que d' ella puguem fér y finalment á la Junta de la Societat Cooperatiua que tant se preocupa per la difusió de la cultura popular.

Qu' á tots els hi serveixin las presénts ratlles d' encoratjament pera seguir avant sempre, y que tot sovint poguem fruír actes com el present que tan honran els pobles que 'ls efectóan.

UN QUE HI ERA.

18 de Juliol de 1910.

D. Quixot contemporani

PRESENTACIÓ

Simpátich CHANTECLER: Lo téu nom m' enamora ¿Voléu res més bonich que cantar clá? Y aixó tan bonich, tan sencill y al semblar tan fácil molts n' hi ha que no poden ferho, ja sia per estar ronchs, ja perque al comensar se 'ls hi posa com un nus á la gargamella. Jo ja

acostumo estar enregollat, pero es tanta la meva afició al cant que, tot y exposarme á fer algun gall mes gros que 'l que tens per modelo, si tú m' ho perméts, procuraré algún cop ferte dúo.

Tu no 'm coneixes y, com no tinch qui 'm presenti, sense més embúts te diré que soch una mica parent del gran *Manco de Lepanto*, encar que de lluny; ha arriuat lo méu nom á corrompres, segurament per haber passat per mans que no sabían escriurer y aixis com ell se anomenava Cervantes jo 'm dich *Seba-'n-tens?*

Com casi tothom, en aqueix mon jo també tinch la meva seba y precisament m'ha la dada per seguir escriuint l'Historia del Caballer de la Triste Figura, contemporani; puig com segurament tu sabrás, á pesar d'haber mort solter, es tant gran la seva descendencia, que segóns càlcul d'algun sabi, aquí á Espanya, per lo menys, lo vuitanta per cent de sons pobladors, descendeixen directament d' ell y aixís s' apellidan, encar que no fassin us d' el nom, segurament per modestia ¿Qué seria si Cervantes l'hagués creat á Turquia!

Lo Quixot que jo historio vá, com lo primojénit, pel mon montatab llur rocín qu' aitalment semble l' ha comprat á 'n en Creu de Pó y va aixís meteix acompanyat de 'l seu escuder en Xanxu, que va á peu, puig en lo sigle d'els autos á n'el bon escuder l' hi sembla mes honrós viatjar aixís que no montat ab burro.

Els dos son els principáls personatjes d' aqueixa veritable historia; lo caballer di posat á rompre llansas, ó trems, pera desfer agravis y adressá entorts, y son escuder am la mania de que 'l seu caballer veijés les coses com ell las veía.

L'acció de l' Historia te efecte en un lloch d'eixa terra, quin nom tal volta tu endivinarás y com á final de 'l pró'ech, dech dir: que se publicarà per capitols ó articles que sortirán en lo CHANTECLER si ell ho vol, hasta que s'acabin l' Historia, CHANTECLER ó jo.

Article primer

Primera sortida de D. Quixot acompanyat d'en Xanxu, feta silenciosament ab dos á peu, disfressats, escoltant ab dissimulo las conversas que per fábricas, sastreries y demes punts tenen las personas reunides y resultat de dites espies que veurá qui llegeixi.

Poch més de las deu del matí serían quant D. Quixot acompanyat d'en Xanxu sortían de sa casa. A ultims de Juny queya un sol com foch y per guardarse d'ell lo caballer se cubrí ab vell barret de *jipijapa*, ó panamá, que per sort seva portaban á la moda, jiradas am baix las alas, al igual qu'ell duya son jelm de Mambino, els gomosos de 'l lloch, y en Xanxu calçaba una modesta gorra.

Sortían disfressats y am l'intenció de coneixer, si podian, l'efecte que habían fet els primers nombres d'un periódich de juventut autonomista, que publicaba una associació de la vila, formada de poch, y que al semblar te per principal objecte sortir d'el ensopiment que 'n ella patexan els noranta nou per cent de sos habitánts.

Inútil es dir que, com tote ideya noble y bona se teu simpátique la sortida del periódich á 'n el bonachás de D. Quixot y molt més tinguent en compte que ja en lo primer nombre se proposaba cantar clá, lo que significaba per éll, que 's proposaba obrar bé y rectament, en pró de la justicia, de la rahó y de la igualtat, lema que portaba éll en la massa de la sang per herencia de tota la familia, desde que 'l *hidalgo* de la Mancha tingué vida.

Capficat y callat anaba caminant al costat d'en Xanxu, á qui la llengua li feia pessigolles á la boca de tan mourers sense poguer interromprelo silenci de 'l caballer, quant de cop mirane'l no pogué aguantar més y tingué que dirli:

—Perdoni sa marçé si 'l distrech de la cavilació en que 's troba; pero no puch menys que cridarli la atenció respecte al modo en que s'ha posat lo barret.

—¿Per qué m'ho dius, amich Xanxu?

—Perque aixís, am las ales giradas sols l'hi portan aquets jovinçels que tant se'ns hi 'n dona y que per seguir la moda fins foren capas-

sos d'anar am la camisa fora de las calsas, y no 's recordan que avánts deyam que portavan lo barret com un *peroler* apuells que 'l duyen en aqueixa forma, per que sols las persones que exercían aital industria pels carrers eran las que aixís se 'l posaven.

—Dispensa que 't digui amich Xanxu, que tractas ab molt poch respecte la moda y las personas que la segueixen, debent tenir una mica més de comediment en las paraulas, puig si tal dius de 'ls sombreros que tracten de adoptar la forma del meu gloriós é inmortal jélm ¿qué dirías si anabas un día á alguna gran capital y veyes aquells que ara portan las senyoras, els seus vestits lligats que casi no les deixen caminar, y altres cosas que siguent de més ó menys discutible bon gust son de moda?

Anaba á replicar Xanxu, quant arrivaren á sentir unas veus altes que conversaban ab viu interés y cregúts de que la conversació els interessaría, ab gest imperatiu D. Quixot l'impasá silenci, per tornarse tot oídos, y aixís pogueren sentir una veu clara que deya:

—Puig jo 't dich que CHANTECLER no tindrà vida.

—¿Y per qué no la tindrà? Que pot ser te creus que la seriosa, *La Sembra*, ab el seu estimament de sabi inglés, proposantse dar lliçons, que á la major part del públich rés l'important, la guanyará y que siguen petita la vila no n'hi haurá només que per ella de vida?, deya un altre.

—Nó, contestá la primera, ni per ella ni per cap, per las rahóns, que vaig á dirte: Es la primera y principal, l'horrór ensopiment que hi ha en lo poble; aquí no hi ha casi qui pensi ab el seu cap; aquí tothom está aburrit, fastidiat y tancat á casa seva; aquí no hi ha vida, estímulo, ni interés per res; aquí se mira ab menys-preu, ab desconfiança, y hasta, greu me sab el dirho, ab gust de veurer tracassar tote ideya nova, que representi impuls, vida, desistj de sortir de la monotonía, automática, inconscient en que cadascu s'está, puig el variar una mica de vida 'ls hi daría teina, no podrían l'endemá aixecarse á les sis per anar á treballar, si perque se feia alguna cosa nova haurían de retirarse á dormir una mica més tart de las nou; ab una paraula perque es una vila mrtao.

En segon lloch, y en general, aqueixa població té 'l sentit moral mort també, per tot arréu, en las vilas y ciutats de la comarca hi ha aquell interés en favor de las sevas cosas que 'ls enorgulleix, y aixís floreixen y llueixen, més que 'n aqueixa, ahont rés de lo séu val ni una pipada de tabac; aquí ni s' té aquell egoïsme instintiu material, que dona vida y per eixa rahó mor la industria més depressa que 'n los altres pobles vehíns. Y en tercer lloch els hi requen els deu céntims que costan els periódichs que, com son fets á casa, no valen res. Aixís ja veus com no viurán ni *La Sembra* ni CHANTECLER, no obstant y esser aqueix un xich més humorístich y alegre que l' altre, encar que hi escriuin tantas donas.

Sentir aixó, aqueix agravi tan manifest á la seva vila predilecta y encoratjarse D. Quixot, fou obra d'un instant, y segurament s' hauría abalansat sobre 'lque així parlaba si no hagués estat aqueix dintre una habitació alta que tenia la finestra oberte per la calor, y un nou succes no l'hagués distret, puig de sobte sentiren gran algarrabía feta per una munió de criaturas que corrian derrera d' un gos que caminava, tambalajant per haberli dat la bola.

Veurer aqueix lletj spectacle, agafarse del bras d'en Xanxu y anarsen, més trist y capficat que quant sortiren, en vers á casa seva, fou obra d'un moment.

SEBA 'N TENS?

(Seguirá)

La Poesía

Estima els boscos
Els mons y prats
Com les pastores
Fuig de ciutat.
VIVER, PBRE.

Jo cercava una floreta
Per ciutáts y villatjes
La trobi tota marcida
Ben mostiua y menys preuada.

La trobi com la rosella
Trepitjada, quan esclata
Que es bonica, empró no val
Perque ja ha perdut l'affaire.

La trobi com una rosa
Molt, bonica empró esfullada
Per vents que la colltorcen
Que la beran y la matan.

Mes á fora la vegi,
Per los camps la vegi ufana,
La veg imaca y flairosa
Tal com jo la demanava.

Jo la veia al dematí
Al sortir del sol la flama,
Com la veia al pic del día
Quan el sol ens escalfava.

Jo la veia á mitja nit
Com la veia á mitja tarde;
Jo la veia per los camps,
Per bosturias y per prades.

La vegí florí en los camps
Com per singles y montanyes,
Per les serres y carenes,
Per verténts y fondalades.

Y per tot jo la vegí
De los pobles allunyada,
Que no vol els vents mondáns...
Son els camps lo que més aima.

El ressó de la tempesta,
El brugír de las onades
Donan vida á aquixa flor
Com la calma la complauen.

Pro fuig sempre de ciutat,
No li agradan les gentades;
Fa 'l mateix que les pastores
Que sols busquen les montanyes.

Sols li agrada de la gent
La quietut de les llurs ánimes;
Los honors y las riqueses
Los menys preua, no li agradan.

Tot el mon es un jardí;
Tot el mon hont Deu hi planta;
Jardinérs son els poetes
Que el such xuclen de son cálzer.

Per tot viu hont jardinérs
De mans de Deu la trasplantan;
Per tot viu meny en ciutats
Que los vents mondians la matan.

E. G. V.

¡Mare!

Sí, estaba decidida. En lo poble no hi podía pas estar ni un dia més.

Com si obehissin tots á una lley fatal, grans y petits, homens y dones, la despreciaban. En tots los moménts sentía en sa cara la forta fuetada de la murmuració; la tractaben de perduda, dihent que la seva falta no tenia perdó de Déu.

Fins los séus pares aborrían aquella filla que 'ls había deshonorat.

Son gran *crim* había sigut l' estimar cegament á un home, caurer en sos braços boija d' amor y... ésser mare... ¡mare! Sagrada paraula, quina sola exclamació n'hi había prou per mereixrer el perdó dels que l' aborrían y li tiraban en cara un pecat comés en un moment d' extravío.

Tot aixó ho discurría en la soletat, la pobre Elvira. Suplicar y demanar al home qu' ab falsas promeses l' había enganyada, era inútil. Les paraules d' amor, ni 'ls recórts de días benhauráts, ja passáts, no l' enternirían pas.

«Sí, marxar lluny, ben lluny... hont ningú 'm coneixi, y trevallar per mon volgut y estimat fill— ¡Pobre Elvira!

Ab lo cor oprimít, fa un farcell de tota sa roba, agafa 'l tendre infant y surt plorant de la casa hont va neixrer.

Al passar los primérs carrérs sortiren á llurs portes los vehíns y en comptes de compadeixrer á la desgraciada, somreyen al veure 's lliure d' aquella dona qu' había deshonorat al poble morigerat, ple de convencionalismes extránys y que consideraban com un crim imperdonable les afeccions de la Naturalesa. ¡Barbres!

Aquell riure sarcástich li feya tant mal á la pobre Elvira, que 's mossegá 'ls llabis fins á ferse sortir sang per reprimir lo plor qu' apareixía en sos hermosos ulls.

Ab lo cap-baix y amanyagat á son fillet, anaba á passar l'últim carrer, quant d'un grupo de vehinas sent una véu molt coneguda que díu:

—Al últim arriba á marxar. Encare te una mica de vergonya.

Al sentirse insultada la pobre Elvira, s' acosta al grupo ab los ulls e-purnejánts y dirigintse á la que tal había parlat, li díu:

—Sí, marxo d'aquest malehít poble perquè m'ofega la vergonya, no per la meva falta, trapaceres, sino per vosaltres mateixas. ¿Qu' he fet per mereixrer tal despreci? Y tú que m' has insultat, tú, la dona estéril que per tenir successió ó tal volta per vici t'entregas á tots... ¿encare t'atreveixes á despreciarme?

Al sentir aixó y ficarse á casa tot fôu hú, cridant: —Ves, perduda, parlant ab tú, 'm deshonor.

Al veurer sa maternitat ferida, anaba la El-

vira á tirarse com una fera sobre sa contraria, pro son fillet se posá á plorar, recordá qu' era mare, y entrant superba á la casa, s'asenta, 's desfá 'l sach que reventaba á la opresió que feya son pit y dona de mamar al séu fillet, tot desafiant ab l' orgull de mare á la dona estéril que l' había insultada.

Traducció, per

ROSENDO.

Tres rosas

A tres rosas conech jo
qu' ellas ne sont ma ilusió,
puig qu' en son lloretes ricas.
Totas tres ne sont hermosas,
totas tres son olorosas,
y com tú, també bonicas.

—
Al ser al llit cada día
no mes penso, vida mía,
ab aquest únich atany;
ab aquestas tres rosetas,
ab aquestas ponselletes
que son rosas de tot l' any.

—
Ellas sont per qui deliro;
per ellas tant sols sospiro
día y nit se's may parar.
Les estimo de bon cor,
y 'ls presto tot mon amor
ab carinyo singular.

—
Del modo que m' hi expressat
digas, nena, la vritat,
¿no sabs quines son encare?
L' una ets tú, gaya poncella;
y las altres, nena bella,
son las dugas de ta cara.

JAUME.

Mort violenta

I

El senyor Quim, era un bon home am tota la extensió de la paraula y viudo per més senyes.

Metòdic am totes les seves coses, es llevava á les vuit del matí, prenia la xocolata amb els coresponets secalls y cap á la botigueta de belles y fils que tenia á un dels vells carrers de t' interior de la ciutat. Allá s' hi estava fins á tes dotze y tot *xano xano* se 'n anava cap á dinar y á les tres ja tornava á esser á la botiga per no mouresen fins á l' hora de sopar. Havent sopat, anava un ratet al café y á les deu y minuts ja era al llit.

Cada día lo mateix, semblava talment un rellotje, tan, que fins la portera 'l feya servir de tal, puig cada día quan pujava 'l senyor Quim á l' hora de dinar, ella tirava les pastes á l' olla y al vespre, quan tornava del café, ja sabia qu' era l' hora de tancar la porta de l'escala.

Solsament á les festes cambiava de--di-guemne horari—peró si aquestes duraven més de dos dies, ja teniau á l' home marejat, anyorant la botigueta.

Mes els rellotjes es malmenen y un día el senyor Quim també va ferse malbé y una malaltia estranya—que cap metje va entendre—el tingué un mes al llit.

Ja sigui degut á la malaltia, ja als molts anys que visqué sol portant una vida tan monòtona, ó á quiscuna altre cosa, la qüestió es que 'l cap del senyor Quim, comensaba á desequilibrarse, apoderantse d' ell unes manies, á quina més estranya y entre elles, la de persecussió.

Y ja tenim al senyor Quim canviant de mi nyona cada dos per tres, ilairant tots els menjars ans de tastarlos, per por de morir envenenat; dormint vestit y aixecantse á la més petita fressa; sempre acerat, diguent á tothom qui volia escoltarlo, qu' ell «tenia de morir de *mort violenta*»; en fi, s' havia trastocat per complert.

Vosté lo qu' huria de fer—li deya 'l metje— fora distreurers, per lo que li recomano que fasi quiscuna sortida per les afores y millor si pot esser am companyia puig molta part del mal que te li ve, de la solitud en que sempre ha viscut.

Per aixó, al dissapte, quan hi va anar á veurel la seva neboda—qui, segons les males llengües del vehinat, si be hi anava cada set-

mana, no era pera veurer á l' oncle, sino pera que aquest no 's descuidés d' ella quan fes testament—va dirli: «Mira noya, digas á la teva mare, que si vol vindre, demá anirém á fer una cargolada.

La noya, es posá d' alló més contenta y corregué á dirho á la seva mare, qui se 'n aná tot seguit á veurer á son germá, pera acordar l' hora y forma de fer la sortida.

II

Som cap á les vuit de la tarda del diumenge. Tots els carrers que donan entrada á la ciutat, engoleixn continuament, corrues de gent qu' han passat el día al camp. En totes les seves cares, al ensemps que 'l canaanci, s'hi veu retratada l' alegría. Molts, fan sa entrada cantant. Altres rient. Tothom está content. Es á dir, tothom, no. El senyor Quim en mitg de ses germana y neboda, camina á poc á poc, queixantse contínuament.—Ja t' ho deya jo— diu la seva germana—á qui se li acudeix beurer aigua fresca, després de un tip de cargols?

Entre penes y tadigues y després de fer moltes estacions, arriuen á casa seva, y el senyor Quim es fica desseguida al llit, puig cada moment se trova més malament.

Sa germana vol anar á cercar un metje, pero ell no ho vol de cap manera, y li diu que li fassi una aigua d' unes herbes que li varen regalar, ja que, segons éll, no hi ha cosa millor pel paidor.

En tota la nit no ha pres altra cosa que l' aigua miraculosa y á l' esser á la matinada es trova una miqueta millor pero tot de un cop es porta les mans al pit y, ay que tinc! jay que tinc! esclama mentres son rostre va tornant de un color moradenc y sos diminuts ulls casi des apareixen dessota de llurs pestanyes. Sa germana, veient un proper y trist desenllás, corra en busca d' un capellá, qui arriba ben just, car encare no deu esser á baix de l' escala, després d' haverlo combregat, quan el Sr. Quim exhala l' últim badall.

III

—Y donchs, Laya, que teniu algun difunt á l' escala, que veig que teniu un batent de la porta tancat?

—Sí—contesta la portera—El vehí del se-
gón pis. El senyor Quim.

—¡El senyor Quim! ¡Qui ho havia de dir!
Ell tant ben conservat! Y de qué ha mort?

—Crec que d' un tip de cargols. Ja ho de-
ya sempre éll—«Jo no moriré de mort natural,
sino de mort violenta».

S. C.

Barna, Juliol-1910.

Nostra verbena

¿Dónde vais tan deprisa muchachos?

Dónde vais en grandioso tropel?

—A mirar si encontramos un chico

Que hay dos horas que vamos tras él.

—Explicadme porqué hay tanto empeño

En querer á ese chico encontrar?

—Porque trae un periódico bueno

Y números queremos comprar.

—Quizás trae pocos ejemplares

Que teméis el quedaros sin él?

—No señor, que se imprimen millares

Mas también los venden á granel.

—Y si acaso los hayvendi a do

No quedándole un solo ejemplar?

—Preferimos á que esto suceda

Unos días pasor sin cenar.

—Me figuro es de gran importancia

La idea de esta publicación

—Su objeto es combatir la ignorancia

Con las armas de la ilustración.

—Desearía yo saber su nombre

Pues un ejemplar quiero tener

—En el pueblo se sabe de sobras

Que su nombre es el de CHANTECLER.

B. L. M.

De Cá la vila

SESSIONS

*Sessió ordinaria de 2.ª convocatoria del dia 6 de
Juliol.*

La precideix l' Alcalde Sr. Palé, assistinhi
els regidors senyors: Compañó, Rissech, Vicéns
y Ametller.

Després de llegida y aprovada l' acta de la
sessió anterior s'acorda destinar 50 pessetes d'
«Imprevistos» á l'adquisició de premis pera els
alumnes de l'escola elemental de nois.

Se concedeix permís á 'n Manel Gotarra
pera edificar en al camí de Panedas baix les
condicions ordinaries.

S'aprovan varis comptes que suman 312'82
pessetes.

Se dona compte de l'acord de la Junta Di-
rectiva del Cementiri expressant la convenien-
cia d' ensanxarlo, y considerant imprescindible
aquella reforma s'acordá portarla á cap, dema-
nant á la Excma. Diputació provincial se digni
ordenar passi á 'n aquesta vila el Sr. Arquitec-
te provincial pera la formació de l'oportú pro-
jecte.

**

*Sessió ordinaria de 2.ª convocatoria del dia 13
de Juliol.*

Presideix el 1.er Tinent d' Alcalde senyor
Compañó y hi assisteixen els regidors senyors:
Rissech, Ametller y Vicéns.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Format el planol d'alineació parcial del ca-
rrer de Pinedas pel Sr. Arquitecte provincial,
s'acorda aprovarlo, exposantlo al públich per
20 dies, previs els corresponents anuncis, pera
que pugá ser examinat pels vehins.

S'acorda normalisar la recaudació dels im-
posts municipals, encarregant al Sr. Alcalde
desplegui en conseguirla el major zel.

A proposta del Sr. Compañó s'acorda ficar
les 8 pera l' estiu y les 9 pera l' hivern, com á
term: de les dos hores que fica l' article 105
de les ordenances municipals y que deuen per-
maneixar els articles de consúm á 'n els mer-
cats pera que els venedors pugan vendrerlos
als revenedors y aquets comprarlos á n'aquels
al por major.

Se prenen en consideració una proposició
del Sr. President d'enajenar la finca que l'Hos-
pital hereté den Martí Fuster, ja que pera po-
derne obtenir rendiment es indispensable ferhi
obres quin import tal vegada equivaldria á son
valor y 'l precari estat de l' hizenda municipal
no permet gastos; acordantse cumplir les dis-
posicions vigents pera portar á efecte dita ven-
da y que la Comissió de policia urbana auxilia-
da del Sr. Arquitecte municipal, procedeixin á
la valoració de la finca, fent constar tot quant
la mateixa consideri prudent indicar.

Merçés

Ens prega la Societat cooperativa doném
les més expressives gracies á quantes persones
y entitats concorregueren á la vetllada que 's
celebrá el passat diumenge, y en particular á
la representació del Ajuntament y Junta d' ins-
trucció que doná proves de preocuparse de la
cultura, fent constar el seu reconeixement en-
vers el Tinent d' Alcalde Sr. Rissech y el Se-
cretari Sr. Bordas per haver contribuít ab llurs

frases, al major llument del acte y á encoratjar als alumnes y professors pera continuar l'evolució saludable començada.

Mercés doném també nosaltres.

Bequerrades

Com era d'esperar el Jurat obrant en consciència pronunciá 'l dimars 12 del corrent un veredicté d' inculpabilitat pel nostre company en Santiago Bordas.

L' escrupulós *denunciador* satisfet de son baix ofici, de despit s' haurá rosegat els punys y prés moltes taces de tila.

¿Veritat, moliner sense moldrer?

**

Tenim entés que en un col·legi d' aquesta vila, de relativa importoncia, volguent celebrar exámens varen fer un judici á *puerta cerrada*, puig que ningú 'n tenia coneixement.

Dich que ningú ho sabia y dich malament, ja que ho varen notificar á sos companys de Cassá de la Selva per qué... gats ab gats, may s' esgarrapen. ¿Senyors organiadors, qué no teniau ben preparats els locals?

**

El dia 10 d' aquest mes, els vehins del carrer de la Concepció varen tenir á bé ternos divertit, llogant una copla d' aquesta vila pera tocar sardanas. Els hi agraïm la seva esplendidesa però també els hi havém de dir que 'ls músichs sols se llogan per tocar; no perque s' els fassi trencar la nou del coll ab la poca premeditació al construir el tablado.

**

Un famós modisto londinense ha ideat per la tardor vinenta una moda que farà sensació.

Fará uns trajos per dona de pell de serp «pitón».

La pell d' aquest reptil sembla que será flexible com la seda y impermeable, lo qual li donará la ventatja de poder ésser rentada.

Per fer costat á les dones, no podria idearse també, una mena de trajos per home, de pell de llangardaix, aixís l' Humanitat se convertiria en reptils?

Noves

Desde fa alguns dias la calor deixa sentir sos rigors y la xafagor propia del mes de Ju-

liol, s' ha ensenyorejat de la temperatura. Ab motiu d' aixó son moltes les persones qu' han reanusat llurs deleitoses tasques estihuenques, anant uns, á pendre banys, y altres, á la campinya, á gosar de sos poétiques ombres y á respirar aquell ambient sá y perfumat que dona vida.

**

El prop-passat diumenge fou portat á aquesta població un porch senglar, destinat pera la venda, el qual, segons dictamen del actiu veterinari en Narcís Coris, era perillós pera la salut pública, qui va ordenar l' incineració de aquell animal.

Nostre aplauso á n'en Coris per son activitat en favor de l' higiene.

**

Nostre company de redacció en J. Virallonga ha tingut la tremenda desgracia de perdre á son benvolgut pare (e. p. d.)

CHNTECLER s' associa á la justa pena de nostre company, desitjantli 'l consol y resignació necessaria.

CORRESPONDENCIA

PAPITU.—Jove, no desmai, que vosté ab constancia y fé podrà arriivar lluny y tenir els seus versos la necessaria consistencia que avuy els falta.

PEPER.—La conversa va bé y la xarada 'ns agrada. Les tenim á la butxaca.

SILENO.—El gall tot y siguent gall ho trova massa vert. Prengui cop de dutxes, y 's rebai-xará 'l color.

TITA.—Ho es de debó tita; no arriba á la mida ¿y gosa festejar?

ADELINA.—Ja ho saviam que n' era de trapcera, pero no pas tant. No fa per casa.

ROGELIA.—Si vol criticar á ses companyes, treguis primer els polvos.

UN QUE NO N' ESTIMA CAP.—Veurá la llum.